

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1140

19.01.2025 (136)

Образованието на един зъл гений

от Герхард Лаук

Част 6

Глава трета Тайни дейности

Ако имахме петдесет души като Герхард Лаук, щяхме да завземем властта!

"Другарят Х"

Следвоенна Европа

В края на Втората световна война Европа е разделена на доминиран от САЩ Запад и доминиран от Русия Изток.

Европейците не са доволни от тази "окупация".

Много от тях смятат, че американците са просто *по-малкото зло*. За разлика от повечето американци, те невинаги гледаха на САЩ и СССР като на "добрия" и "лошия", вкопчени в смъртна битка по въпроса за свободата срещу тиранията.

Вместо това те се разглеждат като две империи, които водят война за територии. Това съперничество наистина може да прерасне в пълномащабна война. Но и двете империи като че ли предпочитаха сблъсъците под формата на малки "войни на косъм" в периферията.

Очевидно е, че "златната клетка" на Запад е била по-удобна от суровия "ГУЛАГ" на Изток. Въпреки това някои хора изразиха загриженост, че в дългосрочен план *западният упадък* може да се окаже дори *по-вреден* от *източния гнет*.

Когато Западът не подкрепи унгарската революция от 1956 г., дори най-върлите антикомунисти се разочароваха от правителството на САЩ.

На Запад се създават частни организации, които оказват подкрепа на нелегалните съпротивителни движения в окупираните страни. Те не са получавали никаква правителствена помощ или подкрепа.

Изиграх важна роля в тази работа!

Някои западни правителства *толерират* тези организации. Други активно *се бореха с тях*! Някои заемаха позиция между двете крайности. Ще ги наречем "сигурни държави", "враждебни държави" и "неутрални държави".

Естествено, тези частни организации се навеждат, за да насърчават *толерантността*, а не *преследването*! Това означаваше *строга законност* винаги и навсякъде, където това беше възможно. Дори там, където инакомислието беше *забранено*, съпротивата трябваше да бъде *строго ненасилствена*!

Подкрепата, предоставяна от тези частни организации, приема различни форми. Моята дейност беше специализирана в доставката на дисидентска литература.

Тази работа включва държави и правни системи, които - поне по американските стандарти - не зачитат свободата на словото. Където, да речем, случаен коментар към приятел, подслушан от непознат, който стои до вас в метрото или седи до вас в ресторант, *може да ви вкара в затвора*. Дисидентите понякога прекарват месеци, дори *години* в затвора за напълно ненасилствени мисловни престъпления.

Първото ми депортиране

По време на това пътуване постигнах още по-голям напредък, отколкото при предишното. Всичко вървеше гладко. Пътувах много из цялата страна и установих много отлични контакти.

След като произнесох кратко обръщение, трябваше да отпътувам за друга далечна провинция. Нямах достатъчно време да се кача на влака, защото бях предвидил да бъда главен оратор още на следващия ден.

И двамата с приятеля ми забелязахме едно и също красиво момиче. Той ми предложи да направя крачка. Напомних му, че заминавам на следващия ден.

Така че той трябва да го направи. Много години по-късно имаме случайна среща в друга държава. Оказа се, че той се е оженил за нея! Щастливото куче!

Организаторът беше толкова доволен, че ме покани да изнеса същата реч в друг град няколко седмици по-късно. Публиката там беше още по-възприемчива. След официалното приключване на срещата Волф-Дитер Екарт и неговите приятели настояха да се снимат с мен.

Напуснах тази провинция в същия ден.

На следващия ден бях на гости на приятел в друга провинция. Телефонът иззвъня. След кратък разговор той се обърна към мен и каза: *Това беше синът ми. Във вестника има нещо за един американец, който вчера държал реч в Хамбург и бил депортиран. Възможно ли е това да има нещо общо с ВАС?*

И двамата бяхме объркани. Очевидно не бях депортиран. Седях точно там! Цялото нещо изглеждаше странно.

Реших да се върна с влак до Хамбург. Преди да се кача на влака, си купих местния вестник. Прелиствайки го, скоро намерих статия с моята снимка. Заглавието гласеше: *Герхард Лаук: Изчезнал безследно*. В самата статия се твърдеше, че съм бил депортиран.

Връщайки се във въпросния град, попитах един приятел: *Имаше ли нещо във вестника тук?*

Ханс се засмя и каза: *Направихте заглавие в Хамбургер Моргенпост!"*

Той ми показва статията. Разбира се, там бях аз! Но все още бях объркан от твърдението, че съм бил депортиран. Срегнах се с адвокат. (На младини той е бил защитник в така наречения Нюрнбергски трибунал... Между другото, имал е и роднина, който като черна овца в семейството е избягал в Америка.)

Той ми каза, че "депортиране" се отнася за "заповед за депортиране". А не за самата депортация. Трябваше да разбера, че има издадена заповед за арест. Щяха да ме задържат и след това да ме качат на самолет, за да напусна страната.

Да избегнеш арест нямаше да е много трудно. Но така или иначе беше време да се върна в Америка.

Реших да си тръгна с гръм и трясък.

Първото нещо, което направих, беше да оползотворя останалото време. Организирах успешен внос.

След това присъствах на събрание на NPD (*Nationaldemokratische Partei Deutschlands*) в един малък град. Един непознат се приближи до мен и ме попита дали съм Герхард Лаук. Отговорих му небрежно: *Чух, че вече е бил депортиран*. Приятелят, който седеше срещу мен, едва не се разсмя с глас.

После излезе навън, за да изпуши цигара. Докато той стоеше пред вратата и пушеше, пристигна друг приятел (който беше кръстил сина си Адолф).

Разговорът им протече по следния начин:

Полицията спря при мен. Търсеха Герхард. Казах им, че не знам къде е той. Случайно ли знаете?

Да, той е вътре!

Той си помисли, че това е шега. Докато не влезе вътре и не ме видя.

Второто нещо, което направих, беше да направя публично изявление, че ще изнеса още една реч, озаглавена: *Защо не признавам заповедта си за депортиране!* С час и място. След това направих запис на речта си и направих неочакваното: *Всъщност се явих, за да произнеса речта!*

Никой не е очаквал от мен да го направя. Дори и полицията. Там имаше само двама души. Моят антураж ги превъзхождаше по брой. Освен това най-малкият ми "бодигард" беше по-голям от всеки от тях. Най-големият ми бодигард ги превъзхождаше по размери. Само усмивката му беше достатъчна, за да издаде какво си мисли: *Мога ли да ги убия сега, шефе?*

Един полицаи нервно ме помоли да го придружа до полицейския участък. Аз любезно се подчиних.

Обясних, че пристигате: *Вече имам самолетен билет. Въпреки това проверих всички възможни връзки за пътуване, както по въздух, така и по суша. Единственият начин да хвана полета си е да взема влака, който тръгва от този град след четиридесет и пет минути.*

Полетът е бил от летище в Люксембург. Наистина бях проучил всички възможности с туристически агент.

Той отиде да попита началника си. Пет минути по-късно се върна. Една полицейска кола ме закара до гарата. Качих се на влака. Един полицаи се качи с мен във влака. Очаквах да ме придружи до летището. Но той слезе от влака на последната спирка в пределите на града. Бях сам и свободен!

Обмислях да остана в страната, но се отказах.

Няколко месеца по-късно, когато се върнах в Щатите, получих забавна вестникарска статия от тази страна. Един журналист някак си беше открил, че никой не ме е придружил до летището. Никой никога не е потвърдил, че *действително* съм напуснал страната. Той предположи, че *може би все още съм там и действам в нелегалност!* Добре се посмях. В края на краищата той беше *почти* прав.

Това издание е орган на западноберлинския клон на Източногерманската комунистическа партия - *Партията на социалистическото единство.*

Моят живот в метрото

Естествено, по-голямата част от дисидентите живеят и работят в собствената си страна. Тяхното предимство е, че я познават отвътре и отвън. Недостатъкът им е, че политическата полиция често знае или поне предполага кои са те.

Аз попадам в друга категория, тъй като се намирам на Запад. Посещенията ми са сравнително кратки: дни, седмици или месеци. Освен ако не съм в затвора, в който случай това са години.

В първите години първата ми среща с подземна клетка обикновено протичаше по следния начин.

На вратата се чука късно вечерта или дори посред нощ. Сънлив мъж отваря вратата, за да види кой е. Аз стоя там. Изненадан поглед: *Не знаех, че ще дойдеш! Влезте! Влезте!*

Гладни ли сте? Елате в кухнята. Ще ти донеса нещо за ядене.

Ако има време, прекарваме часове, дори цяла нощ, в разговори и опознаване.

Трябва да се запознаем един с друг. Това включва познаване на домашната обстановка, заетостта и обичайното ежедневие.

Трябва да създадем лична връзка отвъд абстрактната, която вече съществува. Разбира се, това прави по-късните новини за тяхната съдба по-лични. Това са хора, които познавам, а не статистика.

В началото това често е било свързано с алкохол. Някои дисиденти не биха ви се доверили, ако НЕ се напиете с тях и не разкриете "истинската си същност". Други пък не биха ви се доверили, ако се напиете. Или защото не можехте да се държите в течение на алкохола, или защото очевидно бяхте дисциплиниран пияница! Разбери!

Трябва да разработим своя собствена "комуникационна система". Да установим как и кога ще се свързваме един с друг в бъдеще, когато подслушването на телефони и дори прякото наблюдение ще усложнят нещата.

Глупавите ми шегички често бяха доста полезни тук.

Всяка клетка трябва да има свой собствен прост код за поне няколко основни понятия. Всеки код е *различен*. И аз трябва да *запомня всеки един от тях!* В допълнение към десетки имена, адреси и телефонни номера. Въпреки изтощението и стреса. Понякога изкарвам дни без сън, винаги съм в движение, винаги се опитвам да бъда една крачка пред политическата

полиция.

Трябва да определим начина на действие и следващата стъпка за нас двамата.

Трябва да преценя новия колега. Неговите възможности и ограничения. И най-вече рисковете за сигурността. И трябва да предприема разумни, понякога много фини, допълнителни мерки за сигурност.

Възможно е това да е единствената ни възможност за подобна среща!

Следващият ни контакт може да е непряк. Може би кратко и внимателно формулирано съобщение. Може би седмици по-късно. Трябва да съм сигурен, че получателят ще разбере това съобщение и ще предприеме съответните действия. Дори ако то звучи тривиално или направо глупаво... Да, дори ако това означава да пропусна мач по боулинг или парти за рожден ден.

Членовете на семейството често присъстват в началото на срещата. Страхът по лицето на съпругата не е рядкост. Тя знае възможните последици, които подземната дейност на съпруга ѝ може да има за цялото ѝ семейство. Аз съм олицетворение на този страх. Аз не съм просто пощальонът, който разнася известието за призоваване. Аз съм и самата комисия по призоваването.

По-късно това става много по-лесно. Първо, всеки знае репутацията ми. Не е нужно да се доказвам пред тях. Второ, обикновено си имам работа с хора от първа линия или поне с опитни и надеждни хора от втора линия. Много от нас се познават помежду си. Работили сме заедно в миналото.

Естествено, тази концентрация на няколко известни активисти привлича вниманието на политическата полиция. Ако те предположат, че в района се намира "западен агент", това любопитство ескалира до неистово.

Понякога пристигането ми се възприемаше като подходящ момент за организиране на парти! Това е всичко, от което се нуждаех. Още повече хора да знаят за моето присъствие. И да се веселят и да пият.

Естествено, винаги съм призовавал шофьорите да спазват ограниченията на скоростта. Не исках едно рутинно спиране на пътя да доведе до моето идентифициране и арест. За съжаление тези инструкции не винаги се спазваха. Веднъж, когато ни спряха, бях приятно изненадан, че не ме арестуваха на място. Но трябваше да разбера, че присъствието ми в района е станало известно.

Друг път шофьорът ми настоя да ми покаже някои интересни места. Тъй като знаех, че има голяма вероятност те да са под наблюдение, отказах предложението. Но той не прие "не" като отговор. В един момент се замислих дали да не скоча от движещия се автомобил. Но това щеше да е не

само опасно, но и забележимо. За щастие, всичко се разви добре.

Научавайки за това по-късно, друг колега се оплаква: *Ако полицията знаеше, че сте в района, това щеше да е ПЪРВОТО МЯСТО, където щяха да погледнат!*

От друга страна, направих комплимент на Вилфрид-Арнулф за книгите му за изкуство. И за необичайните му домашни любимци.

Веднъж нашият водач караше в автомобила пред нас. Ние не знаехме пътя, затова трябваше да го следваме. Разбира се, той превишаваше разрешената скорост. И двамата с шофьора бяхме доста недоволни от това. Кристиан Ворх коментира: *Понякога си мисля, че трябва да разстрелям всички наши хора за некомпетентност. Тогава ще трябва да се застрелям за това, че съм застрелял всички наши хора.*

Много от тези активисти бяха опитни. Въпреки това те бяха свикнали с по-слаба интензивност на полицейската дейност. Когато полицията знаеше, че съм в района, се прилагаха различни правила и процедури. Подобно на разликата между бой с възглавници и бой с ножове.

Помещенията ми варираха от мразовито студено подземие до уютен апартамент. Един път се бях наслаждавал на платоничната компания на красива жена. Очаквах с нетърпение да се върна следващата вечер. Но местният началник на охраната настояваше да не прекарвам две нощи на едно и също място. Разбира се, той беше прав. Въпреки това това беше един от случаите, когато ми се искаше охраната да е по-небрежна! Втората нощ прекарах в апартамент със студена вода. В нея поне имаше тоалетна.

Ако не можехме да скрием индикациите, можехме поне да ги замажем с фалшиви следи на друго място. Това беше направено със система и с успех. Ако в един район се задействаха три алармени камбани, то в други се задействаха десет. За определен период от време преследвачите се изтощаваха. Енергичните действия се превърнаха в просто преминаване през движенията.

Понякога се маскирах. Това може да е най-обикновена шапка. Винаги обаче носех дрехи с множество джобове. Трябваше да се съобразявам с реалната възможност да се наложи да захвърля всичко и да избягам. Трябваше да държа документи и пари на себе си.

Веднъж ме събудиха посред нощ. Чух вик "Полиция!" и блъскане по вратата. За щастие, това беше съседната стая. Помислих си, че полицията просто по погрешка е попаднала в грешната стая. Те щяха да бъдат на вратата ми след минута-две. Побързах да си облека дрехите и обувките, преди да изскоча през прозореца.

Но аз имах късмет! Те наистина преследваха човека в съседната стая!

Друг път чух някой да крещи името ми на гарата във Франкфурт. Престорих се, че не съм го чул, и продължих да вървя към изхода. Но мъжът ме настигна. За щастие, той беше симпатизант!

Имах брада в продължение на няколко месеца. Обикновено мъжките се заблуждаваха, но женските все пак ме разпознаваха. Може би жените просто са по-бдителни. А може би това беше моят безпогрешен сексапил.

Във всеки случай моята собствена тайна дейност имаше както предимства, така и недостатъци.

Предимствата включват международни пътувания и общуване с интересни хора. Например, срещнах няколко много красиви млади дами! В момента се сещам за три: "Полската принцеса", "Балтийския барон" и "Принцесата на мафията".

Недостатъците включват депортации. Моят личен рекорд беше *две за един месец* - по пряка заповед на колегата на ръководителя на Министерството на вътрешните работи на САЩ!

Едно от предимствата на моите извънкласни дейности е, че имам постоянна покана да отседна БЕЗПЛАТНО в някоя от редица държавни квартири.

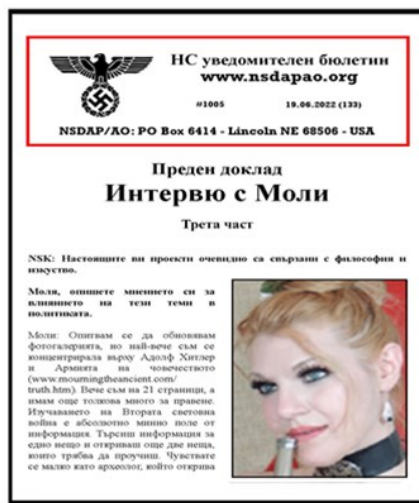
Тези първокласни, солидно изградени заведения са толкова популярни, че изискват високи стени, бодлива тел и въоръжена охрана, за да не допуснат масите, които се опитват да влязат! Дори отделните стаи, които обикновено са самостоятелни и снабдени с водопровод, са с решетки на прозорците, за да се предпазят от разбойници.

Рум сервизът доставя професионално приготвената храна в стаята ви. Тя дори не очаква бакшиш! Фитнес зала, фризьорски салон, медицински пункт, пералня, библиотека и дори магазин правят излишно напускането на заведението дори при продължително посещение.

Другите гости са очарователен асортимент от разнообразни партньори за разговор. Интересните истории и полезната информация са в изобилие.

Ревнувате ли? Не ревнувай! Вие също може да се класирате за БЕЗПЛАТЕН престой. Просто проучете най-ефективния лозунг и го изкрещете на всеки оживен обществен площад.

Има една популярна шега. При спешен случай не викайте полиция. Вместо това извикайте лозунг на съпротивата. Полицията ще дойде много по-бързо!

NSDAP/AO е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

